

VILÁGPOSTA

Újfolyam, IX. évf. 1. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2013. tavasz

Üres a sír!

Mégis jelen van

Elmélkedés az Eucharisztia ünnepléséről – 7. OLDAL

A remény világossága

A verbiták HIV és AIDS központja Indiában – 10. OLDAL

Félelem nélkül kell hirdetni az örömhírt

Beszélgetés Hurgoi Sándor diakónussal – 14. OLDAL

Német László nagybecskereki püspök édesanyja kilencvenkettedik életében elhunyt. *Subajda Évát* január 21-én több mint százötvenen kísértük el utolsó földi útján szülővárosában.

Búza a sírban

Egy szeretett édesanya halála

Öt gyermeket nevelt fel, akik közül Isten kiválasztott egyet, hogy verbita misszionáriusként hirdesse az evangéliumot, és 2008-tól Nagybecskerek főpásztoraként vezesse az embereket az üdvösségre.

A legközelebbi családtagokon kívül a szerbiai katolikus püspöki kar tagjai, a temesvári püspök és a belgrádi nuncius is jelen volt a temetésen. Nagyon sok pap és hívő érkezett a szertartásra; Magyarországról hárman mentünk a provinciális atyával a verbita rendtartomány képviselőjében, valamint egy munkatársunk.

Búcsúbeszédében László atya rámutatott: az érthetetlen emberi szenvedés Istenben nyer értelmet, ahogyan ezt édesanyja is bizonyította, ki halála előtt mindig kész volt

válaszolni az imára való felhívására. László atya arra is visszaemlékezett, hogy édesanyja rózsafüzérrel a kezében sokszor csendesén bevonult a kis szobába, és imádkozott akkor is, amikor ő testvéreivel együtt játszott, szórakozott.

A temetés végén szép jelkép volt, amikor a püspök atya meghívta a gyászoló jelenlévőket, hogy szórjanak a sírba búzát, amely Jézus tanításában az új élet kezdete és a feltámadás élőképe, hiszen nekünk valóban meg kell halnunk, hogy újjászülessünk Krisztusban.

Legyünk hálásak Éva néni életéért, és kérjük Istent, hogy segítse továbbra is azokat, akik a legdrágábbak voltak neki, és akiket itt kellett hagyni a földön!

Burbela Gergely svd

Köszönet és hála

XVI. Benedek pápa lemondási szándékát megismerve, és megértve aggodalmát, szeretnénk kifejezni az Isteni Ige Társasága Magyar Rendtartománya köszönetét és háláját a Szentatya majd nyolcévnyi péteri, illetve egész életének minden lelkipásztori szolgálatáért. Mindannyian imádkozni fogunk, hogy a mindenható Isten adjon számára erőt megromlott egészségi állapota türelmes viseléséhez, és ígérjük, törekedni fogunk, hogy szavai szerint éljünk:

„Az evangélium apostolai soha ne vesztítsék el bátorságukat, miközben hirdetik Krisztust minden embernek, a föld végső határáig!”

Tóth Zoltán svd

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Juhos Ferenc svd tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó
Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Burbela Gergely svd
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Cimlapfotó:
Hernandez Elmer svd testvér a nagybecskereki missziós napokon.

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:
MISSZIÓS TITKÁRSÁG:
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205
Adományok, miseszövetségi befizetések:
11600006-00000000-12713314
Kérésre csekket küldünk.

Az üres sír

A temetés után elkezdődött a pészah ünnepe, de Jézus tanítványai és barátai számára ez tele volt ürességgel és szomorúsággal. Sokan közülük csalódottak és kiábrándultak voltak. „Pedig mi azt reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt” (Lk 24,21) – mondták egymásnak. Az összeomlás és a szomorúság ellenére újra kellett kezdeni a „normális” életet. Am hirtelen, e nehéz légkör közepette jött a hír Jézus üres sírjáról. A hírt az asszonyok hozták. A tanítványok pedig azt hitték, hogy ez csak üres beszéd.

Az első szemtanúk Lukács evangéliumában az asszonyok, akik Galileából érkeztek Jeruzsálembe. A temetéskor megnézték a sírt, hogy miképpen helyezték el az Úr testét. Aztán hazatértek, kenetet és illatszereket készítettek (vö. Lk 23,55–56). Ezeket be akarták vinni a sírba, hogy tanújelét adják „utolsó szolgálatuknak” Jézusért, és hogy leróják tiszteletüket halott teste előtt. Mint Izrael hű leányai megvárták a vasárnap reggelt, amivel befejeződik a szabbat. Az asszonyok mindezt bizonyos lemondással tették, Jézus halálát ugyanis

mint visszafordíthatatlan tényet fogadták el.

A hét első napján korán kimentek a sírhoz... A hét első napjának pirkadata ellentétben van a délután sötétségével, ami kísérője volt Jézus halálának. Ezzel a pirkadattal Lukács szerint hosszú nap kezdődik. Az evangélista ugyanis minden eseményt, ami Jézus feltámadásához kapcsolódik, egy napba zsúfol össze, jelezve, hogy idő és tér a feltámadt Krisztus számára már nem létezik. Az örök élet olyan, mint egy nap, ami többé nem múlik el.

Krisztus az örök világosság. Krisztus az emberiség pirkadata. Krisztus az örök Nap, amely soha nem nyugszik le. A sötétség, mely rövid ideg hatalmat kapott (vö. Lk 22,53), többé már nem fog eljönni. Áldjuk Krisztust, az emberiség örök hajnalát!

Az elmúlt évszázadokban a keresztények úgy építették a templomokat, hogy az oltár kelet felé nézzen. Így fejezték ki vágyukat és reményüket, hogy Krisztus, az emberiség világossága újra eljön. Keljünk fel mi is a pirkadattal, mert Krisztus sírja üres!

Ezúton szeretnék minden kedves Olvasónknak örömteli húsvétot kívánni. Ugyanakkor megragadom az alkalmat arra is, hogy köszönetet mondjak *Szerdahelyi Csongornak*, aki 2004-től a *Világposta* főszerkesztője volt. Köszönjük áldozatos munkáját! Egyúttal köszöntöm az új szerkesztőt is, *Szalontai Anikót*, akinek jó munkát kívánunk!

Az isteni Ige szeretetében:

Juhos Ferenc svd
tartományfőnök

Immár kilenc éve, hogy munkám kapcsán megismerkedtem a verbitákkal. Interjút készíteni érkeztem a budatétényi rendházba, ahol kedvesen ott marasztaltak ebédre. Ezek után számos alka-

Szavak

lommal írtam az Isteni Ige Társasága programjairól – nemcsak azért, mert rám bízta a feladatot a munkahelyemen, az *Új Embernél*, mondván, hogy van velük összeköttetésem, hanem mert a verbiták hívtak, én pedig örömmel mentem. Így lehettem részese a nyári táboroknak, a világmisszió országos ünnepeinek, és találkozhattam egyre több rendtaggal. Idővel pedig nemcsak „hivatából”, de magánemberként is beszélgettem, megismerkedtem néhányukkal. Magától értetődő volt az is, hogy a plébániámon, Rákoshegyen tagja lettem a missziós imaközösségnek.

Jól emlékszem a beszélgetésre, amely végleg világossá tette, hogy valamifé-

leképpen összetartozom a verbitákkal. *Lányi Béla* testvér az egyik gyerektáborban – valamilyen okból épp volt egy szabad fél órája, és ez már önmagában kegyelem volt – feltette nekem a kérdést: újságíróként hogyan beszélek a hit dolgairól olyan embereknek, akiknek soha nem volt kapcsolatuk Istennel, akik valójában még a szavak jelentését sem értik, amelyeket használok. Ez nemcsak a misszionáriusok, de az én hivatásom örök kérdése is...

A szavak – amikkel dolgozom – nehezen formálható nyersanyag. Ugyanakkor különleges ajándék is, hiszen kapcsolat az Igével, aki maga az örömhír. Bízom benne, hogy a *Világposta* cikkeit szerkesztve is sikerül megfogalmaznom belőle valamit.

Szalontai Anikó

Lufik

A gyermeki bölcsességről

Napjainkban Dél-Afrikában van a legtöbb HIV vírussal fertőzött tizenöt évesnél fiatalabb gyerek. Ami a legjobban megdöbbent ezekben a gyerekekben, a bölcsesség és a szomorúság az arcukon. Amikor biztonságban érzik magukat valaki mellett, elmondják, valójában mit éreznek és gondolnak.

Big Boy (Nagy Fiú) az egyik gyerekünk beceneve. Tudja, hogy antiretrovirális (ARV) kezelést kap, mert HIV-fertőzött. Az édesanyja pár éve halt meg. Big Boy mindig emlékezni fog arra a napra, mert ahogy mondja, ő volt az egyetlen nő, akit életében szeretett...

Big Boyról mindenki tudja, hogy szereti a lufikat. A születésnapjára készülve vásároltunk jó pár lufit, az egész váróterem megtelt léggömbökkel. Aki csak betért oda, tudta, kinek van aznap születésnapja: Big Boynak, hiszen csak ő szereti a lufikat. Sőt, a betegek is hoztak párat csak azért, hogy örömet szerezzenek a fiúnak. Valóban nagyon boldog volt.

A kis ünnepség után Big Boy összeszedte a léggömböket, majd mindenki meglepetésére elengedte őket az égbe, és azt mondta: „Édesanyámnak adom, aki már a mennyor-

A fotók illusztrációk.

szágban van. Mikor meghalt, megígérte, hogy mindennap lufikat küld majd nekem. Ez lesz a jel, hogy velem van... Visszaadom neki, mert nem akarom, hogy ennyit költsön, mert soha nem volt neki túl sok pénze. De azért remélem, hogy majd holnap is küld nekem egyet, és mindennap addig, amikor majd csatlakozom hozzá.”

Nem tudom, mikor csatlakozik édesanyjához a fiú, lehet, hogy nemsokára. Ő jobban tudja, mint mi. Ahogy mondja, a lufik a legfontosabbak számára, mert amikor látja őket, biztos benne, hogy az édesanyja mellette van. Az egyetlen nő, akit szeret...

Elgondolkodom néha, mennyire kevés kell hozzá, hogy megtaláljuk az élet értelmét. Elég tudatában lenni annak, hogy az élet rövid, nagyon rövid. És egy édesanya vagy egy barát lufijai képesek utat mutatni...

Zok Dolores spps

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

MÁRCIUS 24.

• **MAGYAR MISSZIONÁRIUS A FÜLÖP-SZIGETEKEN**

Előadó: Lányi Béla svd

ÁPRILIS 28.

• **ÚT A PAPSÁG FELÉ**

Előadók: a verbita újmisési atyák

17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség) • 18.00 – szentmise

• 19.00 – előadás • 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Napjaink vértanúi

A kereszténység a leginkább üldözött vallás

Az egyház számos vértanú szentről emlékeznek meg, ám nem feledkezhetünk meg arról a sok keresztényről sem, akiket napjainkban üldöznek, sőt gyilkolnak meg Jézus Krisztusba vetett hitük miatt. A *Vatikáni Rádió* olasz műsora 2012 végén interjút készített *Massimo Introvigne* professzorral, a vallásszabadságot megfigyelő olasz központ, az Osservatorio della Libertà ed Istituzioni Religiosa munkatársával, aki megállapította: sajnos a keresztény-üldözés továbbra is elterjedt jelenség.

A legfejlettebb vallással foglalkozó statisztikai központ az Amerikai Egyesült Államokban működik. Ennek becslése szerint 2012-ben százötezer keresztényt öltek meg a hite miatt. Ez azt jelenti, hogy átlagosan minden öt percben meggyilkoltak egy krisztushívót.

Számos veszélyes térség van a világon, amelyek közül Introvigne professzor hármát emelt ki: az első területen erőteljes az iszlám fundamentalisták csoportjainak jelenléte. Ide tartozik Nigéria, Szomália, Mali, Pakisztán és Egyiptom egyes régiói. A másodikhoz azok a térségek tartoznak, ahol kommunista totalitárius rezsim van, mint Észak-Koreában, a harmadik veszélyzónába pedig azokat az országokat sorolja, amelyekben erős az etnikai nacionalizmus, vagyis a nemzeti identitást azonosítják egy meghatározott vallással, így a keresztényeket a nemzet árulóinak tartják. Példa erre Orissa állam Indiában.

Ezekben az országokban szentmisére menni vagy hittanórára járni már önmagában véve veszélyes. A nigériai

vérengzésnek katekizmusra igyekvő gyermekek estek áldozatul. Pakisztánban az istenkáromlásra vonatkozó törvény jelent különösen nagy veszélyt. Az ötgyermekes édesanya, *Asia Bibi* ma is börtönben van e törvény értelmében. Halálra ítélték, ám eddig nem hajtották végre. A nemzetközi erőfeszítéseknek köszönhetően eddig sikerült megmenteni a keresztény asszony életét. Azonban számos esetben maga a tömeg lincseli meg a blaszfémiával vádolt személyt, még mielőtt bírósági tárgyalásra kerülne sor.

Ma a keresztények a leginkább üldözött vallási csoport. „Ennek okai egyrészt az olyan specifikus ideológiák, mint a radikális iszlám fundamentalizmus vagy az etnikai nacionalizmusok legagresszívabb formái, illetve azok az eszmék, amelyek fennmaradtak a régi

kommunista ideológiából” – mutatott rá Massimo Introvigne. Emellett számos olyan filozófia és világnézet él a különböző kultúrákban, így Európában is, amelyek veszélyesnek tartják a keresztények és az egyház hangját, és lobbijaik az intolerancia és a diszkrimináció hadjáratát indítják el ellenük.

Krisztus példáját követve számos vértanú szent imádkozott gyilkosaiért. „M megbocsátani az üldözőknek – ez egyedül a kereszténységet jellemzi – tette hozzá a professzor. Több kereszténység előtti és utáni kultúra a bosszúhoz való jogot, sőt kötelességet hirdeti. Ma a világ hajlamos elfelejteni, hogy a kereszténység milyen nagy szerepet töltött be a civilizáció fejlődésében: a bosszú logikáját a megbocsátás logikájával cserélte fel.”

Vatikáni Rádió

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megelégedve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahasznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azo-

kat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban. A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

- 9730 Kőszeg, Park u. 1.
- 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

Bővebb információ:

- Telefon: 06-30/418-9196
- verbita@verbita.hu
- www.verbita.hu

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

Isten országáért közöttünk

Kitüntetett magyar verbiták

Számtalanszor elhangzik a magyar önvád: hazánkban nem becsülik meg azokat, akik igazán nagyot tettek a nemzetért, az országért. Ez természetesen nem igaz, emellett pedig minket, keresztényeket Jézus kifejezetten óv is attól, hogy bármiféle elismerésre, emberi hállára vágyakozzunk: „Ti is, amikor mindent megtesztek, amit parancsoltak nektek, mondjátok: »Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, ami a kötelességünk volt!«” (Lk 17,10). Isten országának építése a világban – ez kell, hogy életünk céljává váljon. Ezért nagyon sajátos helyzet, hogy mindezek ellenére ki kell mondjuk: magyar verbita testvéreink számtalanszor részesülhettek világi elismerésekben Magyarországon és külföldön egyaránt. Ezek a kitüntetések azonban sokkal inkább a hálás hívek és a jó szándékú emberek érdeme, semmint rendtestvéreink munkájának valós értékelése, hiszen azt csak a mindet tudó Isten teheti elfogulatlanul, látva azokat is, akiknek munkája sokkal kevésbé feltűnő, viszont épp annyira lényeges és pótolhatatlan.

Domonkos László atya 1996-ban kapta meg a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet Buenos Airesben, az argentinai, különösen a szórványban élő magyarok között végzett lelkipásztori munkájáért, a Mindszentynum, az Argentínai Katolikus Magyarok Szövetsége székházának megalapításáért, valamint a magyar kultúra – többek között a Kodály-módszer – ottani megismertetéséért.

Tajvanban 1998-ban adta át a tajpeji főkonzul a Magyar Köztársasági Érdemrend nagykeresztjét *Zsoldos Imre* atyának. Ő – miután megkapta missziós kinevezését Kínába, pontosabban Tajvanba – tudta, hogy a tanári katedra lesz hithirdetői tevékenységének legfőbb helyszíne, hiszen a Fu Jen Katolikus Egyetem éppen újjászervezés alatt állt. Imre atyának nagy érdemei voltak a francia tanszék felállításában, amiért magas francia állami kitüntetést is kapott. Azonban soha nem feledkezett meg arról, hogy ő magyar: amikor csak módjában állt, terjesztette a magyar kultúrát, magyar irodalmi művet fordított, és néhány diákját tanította is a nyelvünkre.

Őri (Wachter) István atya posztumusz kapta meg Izrael állam nagykövététől a Világ Igaza kitüntetést 2005-ben a II. világháború alatti hősiességéért. Rendtestvérünk egy üldözött fiatal fogadott be a Szent Imre Miszióházba, és a háború végéig rejtegette, megmentve ezzel életét. Az ő felterjesztésére kapta meg István atya megosztva ezt a kitüntetést.

Akik jártak már Fatimában, azok biztosan hallottak a nem olyan régen elhunyt magyar rendtársunkról, aki a Szűzanya fatimai üzeneteinek terjesztése és a pásztor gyermekek, *Fransisco* és *Jacinta* boldoggá avatása kapcsán vált híressé. *Kondor Lajos* atya, miután a Portugál állam kitüntette a Köztársasági Lovagrend parancsnoki rangjával, megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét is. Ezt főképp a hazájukon kívül élő magyar menekültek lelki gondozásáért (fatimai magyar kálvária) és a kommunizmus alatt a magyar katolikus egyház papjainak és egyházközségeinek támogatásáért kapta. Tevékenységét nem hagyta abba

a rendszerváltoztatás után sem. Segítette a Biblia új magyar nyelvű fordításának kiadását, személyesen fogadta a magyar zarándokokat Fatimában, és támogatta a magyar egyházközségeket terveik megvalósításában.

Gondolnunk kell azokra a rendtársainkra is, akik csendes hallgatásban elrejtették önkormányzati, díszpolgári vagy más elismeréseiket. Amit elhunyt rendtestvéreink véghezvittek, felsorolni sem lehetséges, és semmit sem önmagukért, hanem mindent Istenért és embertársaikért tettek. Emlékük sem rendi büszkélkedésre szolgál, sokkal inkább arra, hogy figyelmeztessen bennünket: mi sem adhatjuk alább, és éppen olyan szeretetből fakadó heroizmussal kell élnünk Isten országáért, mint ők éltek. Isten segítsen minket ebben!

Tóth Zoltán svd

Mégis jelen van

Az Eucharisztia ünnepléséről

A húsvéti időben gyakran halljuk a történeteket, hogyan jelent meg Jézus feltámadása után a tanítványainak. Ahogy nekünk nehéz, amikor valaki, akiről gondoskodtunk és nagyon szerettük, távol van vagy meghal, a tanítványoknak is, akik nagyon közel álltak Jézushoz, nemcsak hiányzott Jézus, hanem mélyen felkavaró volt, ami vele történt. Annál is inkább, mert nagyon félték. Ha a Mesterükkel ilyet mertek tenni, mi történhet velük? Bezárkóztak.

Ismerős élmény. Ha elhatalmasodik rajtunk a félelem, hajlamosak vagyunk elszigetelődni. Tisztán emlékszem a 2001. szeptember 11-i tragédiára. Néhány napig nem volt légi közlekedés szerte az USA-ban, az emberek félték repülőre szállni. Wisconsinból busszal utaztam vissza Chicagóba egy lelki gyakorlatról. A busz tele volt, de az egész út alatt nagy csend honolt. Az emberek magukba zárkóztak, próbálták megérteni a történeteket, és tele voltak félelemmel.

Miért félték a tanítványok? Mert Jézus nem volt ott. Nem volt jelen. El-

felejtették, hogy amikor úgy tűnik, távol van, fizikailag nincs ott, valójában akkor is velük van, mint ahogy egyszer mondta is nekik: ha ketten vagy hárman az én nevemben összejöttök, ott vagyok veletek (vö. Mt 18,20). Hozzánk hasonlóan a tanítványok is emberek voltak, látni és tapintani akarták Jézust. Ezért jelent meg nekik.

Mi, Jézus követői hisszük, hogy ő mindig velünk van. Megígérte, hogy „veletek vagyok minden nap, a világ végéig” (Mt 28,20). De mint a tanítványoknak, időnként nekünk is szükségünk van a fizikai bizonyosságra. Ezért gyűlünk össze mindig a szentmise ünneplésére. Hiszen amikor részt veszünk az Eucharisztia ünneplésében, nemcsak látjuk szemünkkel Jézust a kenyérben és a borban, amely testvé és vérévé lesz, nemcsak halljuk fülünkkel a hangját a Szentírás által, hanem szívünkbe is fogadhatjuk őt, ezáltal bennünk él és belülről erősít minket.

Ezért minden alkalommal, amikor a szent Eucharisziát ünnepljük, biztonyságot szerezhetünk afelől, hogy Jézus mindig velünk van, akkor is,

amikor félelem vesz rajtunk erőt, és úgy érezzük, hogy ő távol van. Köszönjük meg Jézusnak, hogy szeret minket, és folyamatosan táplál bennünket, életünk minden napján!

Magung Fransis svd

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A misét verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Banki átutalás esetén, a közlemény rovatba kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit. Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk.

**Postacím: Missziós Titkárság • Burbela Gergely svd
9731 Kőszeg, Park u. 1.**

• verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

VERBITA BARÁTI KÖR

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket. **Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-30/418-9196 • verbita@verbita.hu** Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a **Világposta** című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos svd** minden hónap 15-én szentmisét ajánl fel a **Verbita Baráti Kör** tagjaiért és azok szándékaira.

Mi lepett meg a misszióban?

A kultúrák találkozásában

Életem egyik legnagyobb meglepetése az a nagy lelkesedés és szeretet volt, melyet a volt Szovjetunióban végzett missziós munkám során tapasztaltam. Amikor ott majdnem hetvenöt évnyi vallásüldözés után biztosították a lelkiismereti szabadságot, az Isteni Ige Társasága központi vezetése Fehéroroszországba küldött, ahol társaimmal együtt a vallási élet újjászervezésén munkálkodtam. Sok helyen a nyolcvanéves dédnagymama látott legutóbb rendszeres plébániai életet, ő is csak kisgyermekként, ezért különösen meglepett az ottaniak hit

és vallás iránt tanúsított rendkívüli érzékenysége.

Bár szüleim munkatársai révén korábban is ismertem orosz embereket, mégis sok magyarhoz hasonlóan hit-

tem abban, hogy van „szovjet nép”, mely hitetlennek születik, és amelynek hitetlenül kell meghalnia, a hagyományos orosz kultúra csodálatra méltó nagyszerűsége ellenére is. Mi, magyar katolikusok viszont azt gondoltuk a Kádár-korszakban magunkról, hogy a Szent István-i hit örökségével felvértelve viszonylag simán túl fogjuk élni a szocializmust. Ezzel szemben sokat tanultam a hit dolgairól azoktól, akitől magyar misszionáriusként a legkevésbé gondoltam volna, hogy tanulhatok.

Lányi Béla svd

2013 februárjában lezárult éves projektünk, amelynek keretében az Indonéziában szolgáló **Krump Tamás** verbita atya misszióját kiemelten támogattuk imával és adományainkkal. Tamás atya egy közösségi házat épít a plébánia mellett, amelynek megvalósulásában mi is segítettünk.

1.100.000 Ft gyűlt össze erre a célra.

Krump Tamás atya nevében is hálásan köszönünk minden adományt. Isten fizesse meg!

Krump Tamás svd

.....

Hálásan köszönünk minden adományt, melyet 2012-ben kaptunk a misszió javára. Isten fizesse meg! A Missziós Miseszövetségből és az általános missziós adományokból az év során a következő országokat támogattunk:

Togo: 5830 USA dollárt juttattunk el egy verbita plébániára, ahol azt a legszükségesebb célokra fordítják.

Kuba: 3800 USA dollárt küldtünk **Putra Laka Remigius** verbita atya missziója számára. A plébániát, ahol szolgálatot teljesít, tavaly év végén érintette a Sandy hurrikán. A korábban számára gyűjtött adományt – amelyből eredetileg egy motort szeretett volna vásárolni, hogy könnyebben elérje a távolban élőket – szintén a plébánia felújítására és a közösség segítésére fordítja.

Mozambik: 5500 USA dollárral támogattunk több verbita plébániát, ahol a családi és ifjúsági pasztorációs animátor- és vezetőképzésre fordítják az adományt.

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

(1223 Budapest,
Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.)

Örömmel tájékoztatjuk a *Világposta* olvasóit és barátainkat, hogy elindítottuk a budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház saját honlapját: www.szentarnold.hu címmel. Az oldalon tájékoztatást adunk a lelkigyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek által szervezett lelkigyakorlatokról és evangélicációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

**Szeretettel várunk mindenkit
a Szent Arnold
Lelkigyakorlatos Házba!**

Isten kegyelmét soha sem nélkülöztük

Fülöp-szigetek – 1984

Most induló rovatunkban idős magyar verbita atyák leveleiből válogatunk, melyeket a külföldi missziókból évtizedekkel ezelőtt küldtek haza. Ezek az íráskok nemcsak rendtörténeti dokumentumok, de tanúságtételek is arról, az evangélium hirdetése milyen sokrétű feladat, és hogy a hit mennyi ember számára ad reményt a legkülönfélébb élethelyzetekben a világ minden táján. Elsőként a Fülöp-szigeteken, Sablayanban szolgált Halász Lajos atya levelét olvashatjuk, amelyben az 1984-ben történekről számol be.

Ez egy tevékenységben és örömben gazdag év volt, de a keresztek sem hiányoztak. Ahogy most visszatekintek, hála tölti el szívemet. Isten bőséges kegyelmét sohasem nélkülöztük itt, a misszióban.

Az esős időszak véget ért, s készülünk arra, hogy a missziókn két nagyobb átlomlásán megkezdett kápolna építését befejezzük. A Ligaya falu kápolnáját plébániatemplomnak terveztük, mert püspökünk plébániát szeretne ott létesíteni. A falu missziós központunktól harmincöt kilométerre van, és ötezer-hatszáz fő a lakossága. Több más település is azzal zaklat, hogy építsünk kápolnát. Ez azonban lehetetlen, mert hiába segítenének a bennszülöttek

az építésnél, az anyagot nem tudják saját erejükből megvásárolni.

Sok viszontagság érte az idén missziós területünket. A Paetan falut teljesen szétszórta az árvíz. Nemcsak a falu lakói lettek hajléktalanná, a termőföldet is magával sodorta az ár. Az államtól nem sok segítséget várhatunk, mert az is szegény, mint a nép. Szerencsére az Európából érkező ruhacsomagok elég bőségesek. Most összefogtunk, és megpróbáljuk szabályozni a folyók folyását, hogy a hasonló áradásokat elkerüljük. Ebben a hatóságok is besegítenek, mert a szükséges kotrógépeket rendelkezésünkre bocsátják.

Délről is sokan vándorolnak fel hozzánk. Őket rögtönzött tetőkkel látjuk el, mert házra vagy kunyhóra már nem telik. Egyébként halászattal tengetik életüket.

Missziós kórházunk nagyon sokat segít a környék betegein. Bajunk csak az, hogy gyógyszerhiányban szenvedünk. Kórházunk nagyon sok pogány mangyant is gyógykezel. Természetesen betegeinktől nem kérhetünk semmilyen anyagi ellenszolgáltatást. Így az egész kórház Isten gondviseléséből él.

A tőlem harminc kilométerre levő büntetőtábor lelki gondozását is én látom el. Körülbelül ezeröttszáz rab és száz alkalmazott él ott családostul.

Lajos atya egyik tanítványával

Minden vasárnapom délutánja az övéké. Ezeknek az embereknek szükségük lenne egy káplánra, aki gondoskodna róluk.

Évközben huszonhét iskolába járok tanítani. Az idén valamivel könnyebb lesz a dolgom, mert tizenkét helyen tanító fog segíteni. Még így is marad néhány kisebb település, ahol az esős időben nem lesz tanítás, mert nincs helyi tanító. Tanítóimat havonta összegyűjtöm, és ezzel biztosítom továbbképzésüket. Ezek a civil munkatársak viszik a missziós munka orozslánrészét is. Szeretnék a missziós központban egy szerzetes zárdát építeni, hogy meghívhassem missziónkra a nővéreket is. Átvehetnék a tanfelügyeletet, és tanítóink–hitoktatóink továbbképzését is. Persze a tanítókat fizetni kell. Ez főképp külföldi segélyből történik, de missziós iskoláink diákjai is szorgoskodnak, hogy gyűjtse-nek az iskolák javára.

Örömmel tölt el az, hogy missziós iskolánk diákjai közül hatan tanulnak papnak. Hárman még csak a kisszemináriumban végzik középiskolai tanulmányaikat, de három már teológus. Két év múlva lesz az első újmise misszióknban. November 11-én missziós telepünk fiatal titkárnője az Örökimádó nővérek zárdájába vonult. Nagy öröm ez számunkra...

Halász Lajos SVD

A kórház dolgozói a szerzővel (balról a második)

Az Isteni Ige Társasága negyvenegy éve India Andhra Pradesh államában is jelen van, ahol a missziós munka mellett szociális feladatokat is ellát a szegények és elnyomottak körében hét egyházmegye területén. Az idők jeleire válaszolva a verbiták társadalmi, karitatív és a fejlődést elősegítő tevékenységei között az oktatás és az egészségtudatosság kiemelt helyet foglal el.

A missziósok 1999-ben, miközben egy egészségtudatosságra nevelő programban dolgoztak, néhány szörványos AIDS-esettel találkoztak. A betegségről csak kevés feljegyzést találtak, ám a munkaterületükön a jelentett esetek száma folyamatosan emelkedett. A történetek annyira megdöbbentették a missziósokat, hogy először képtelenek voltak kezelni a helyzetet. Azt biztosan tudták, hogy a HIV-fertőzés gyógyíthatatlan, ezért úgy gondolták, hogy a megelőzés az egyetlen mód a járvány problémájának megoldására.

A *Felix Roche* verbita atya által vezetett Jana Cheitanya ifjúsági csoport már számos társadalmi kérdésben folytatott felvilágosító kampányt. A Jana Cheitanya intenzívebbé tette

az AIDS-ről szóló, már meglévő felvilágosító kampányát, és kulturális műsoraik, utcai színdarabjaik, tréfás jeleneteik és népdalaik segítségével sok embert sikerült megszólítani. Azonban ahogy múlt az idő, a járvány egyre nyilvánvalóbb és elterjedtebb lett. A verbita missziósok a kezdeti elcsüggedés után nagyon komolyan elkezdtek foglalkozni a járvány, illetve az érintett emberek problémájával. Kihívásként fogták fel, és megsokszorozták erőfeszítéseiket.

A betegek gondozása és a segítségnyújtás nem egyszerű feladat. A kérdést nagyon óvatosan kell megközelíteni, ugyanis a HIV, illetve az AIDS egy összetett probléma része. Olyan súlyos társadalmi gondokkal függ össze, mint a szegénység, a tudatlanság, a kaszt alapján való megkülönböztetés és az egyenlőtlenség. Ráadásul a közvélemény gondolkodásában meglévő félelem miatt a HIV-vel, AIDS-cel élő emberek hátrányos megkülönböztetése is egyre növekedett. Meg kellett értetni a hétköznapi emberekkel, hogy ezek a betegek éppolyan emberi lények, mint bárki ezen a földön, és megérdemlik, hogy ugyanúgy kezeljék őket, mint bármely más szenvedő.

A remény v

A verbiták HIV és AIDS kö

dőt. Védeni kell erkölcsi és emberi értékeiket, nem szabad őket elítélni vagy lenézni. Keresztényként feladatunk és erkölcsi kötelességünk, hogy segítsünk rajtuk. Szükségük van igaz szeretetünkre és hűségese támogatásunkra. Meg kell értenünk őket, szerető és gondoskodó légkört teremtve körülöttük. Mindezt szem előtt tartva az Isteni Ige Társasága ki akart jelezni egy misszió, aki bátran és elkötelezetten

Világossága

Központja Indiában (1. rész)

tudna kezelni egy ilyen összetett problémát. Ám ez valóban komoly lépés volt, és az előljárók eleinte nem tudtak döntésre jutni.

Meglepetésükre *Bali Reddy* atya, a fiatal verbita pap önként jelentkezett a feladatra. Már missziós munkája kezdetén nagyon

nyugtalanították a HIV-ről és az AIDS-esetekről szóló hírek, amelyek arra indították őt, hogy segítsen a betegség megfékezésében, és humanitárius szolgálattal forduljon az érintett áldozatok felé.

A társaság előljárói Bali atyát találták a legmegfelelőbb embernek. Kinevezték az e szolgálatot ellátó verbita központ igazgatójának, melyet azonban előbb még fel kellett építeni. Bali atya világos elképzelésekkel kezdte meg a munkát, mely így foglalható össze: egy AIDS-mentes társadalmat létrehozni a felvilágosítás révén, és olyan minőségi egészségügyi ellátást biztosítani a betegeknek, amely során az egész embert, a testet és a lelket is gyógyítják, lehetőleg előtérbe helyezve a szegény fertőzötteket.

Így született meg az Asha Jyothi HIV/AIDS Gondozó és Segítő Központ, amelynek neve azt jelenti: „a remény világossága”. Az intézmény 2006. augusztus 12-én nyílt meg, ami történelmi esemény volt az Isteni Ige Társasága India Hyderabad tartományában, és ünneplésre méltó eredmény az egész rend számára. Mindazoknak, akik megnyugvást és vigasztalást keresve eljönnek a központba, nemcsak egészségügyi segítséget, de reményt is kapnak az ott dolgozók szívvel-lélekkel végzett szolgálata és imája révén.

Jelenleg a HIV vírusnak nincs ellenszere, az AIDS halálos betegségnek minősül. Emiatt, akik megfertőződnek, nehéz gyötrelmeket élnek át, és ez idővel testileg, szellemileg, lelkileg és gazdaságilag is hatással van az érin-

tettekre, az egyes emberre és családjaira, és végső soron a társadalomra. Ezért elsődleges kötelességünk, hogy kezünket nyújtsuk az embereknek, elősegítsük a megelőzés módszereinek terjedését, információval és felvilágosítással szolgáljunk a HIV-ről és az AIDS-ről. Ezen túl kötelességünk, és a keresztény szeretet is erre hív, hogy támogassuk a betegséggel élőket, diszkrimináció vagy visszautasítás nélkül. Ezért legfőbb üzenetünk ez: előzzük meg a HIV-fertőzést, és védjük meg az embereket, akiket érint!

Alwin Mascarenhas SVD

„Előzzük meg a HIV-fertőzést, és védjük meg az embereket, akiket érint!”

2013 márciusától 2014 februárjáig az Isteni Ige Társasága által vezetett indiai Asha Jyothi HIV/AIDS Gondozó és Segítő Központot – amelynek neve azt jelenti, „a remény világossága” –, illetve a hozzá kapcsolódó Arnold Gyermekekotthont kiemelten támogatjuk. **Amennyiben szeretné ezt a célkitűzést segíteni, adományát a verbita Missziós Titkárságon keresztül juttathatja el.**

Számlaszám: **11600006-00000000-12713314**

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni: **INDIA**

A hegyen kelő Nap

A ledaleroi szeminárium hetvenötödik évfordulója

A ledaleroi a legnagyobb verbita szeminárium a világon, és egyben az egyik legnagyobb szeminárium a katolikus egyházban. Az intézmény 2012. május 20-án ünnepelte alapításának hetvenötödik évfordulóját, a hálaadó ünnepséget pedig 2012. szeptember 8-án tartották meg.

Ledalero Flores-szigeten található, Kelet-Indonéziában. Neve a helyi nyelven azt jelenti: „a hegyen kelő Nap”. Ezen a kis hegyen zajlik a verbita papnevelés. Körülbelül háromszáz kispap vesz részt a képzési programban, hogy végül verbita misszionárius pap lehessen. A szerzetes testvérek szemináriuma Ende városban található. Az előjárók arra nevelik a növendékeket, hogy mindig készen álljanak az Isten és az ember szolgálatára a világon bárhol.

Ahogy a neve is jelzi – a hegyen kelő Nap –, Ledalero folyamatosan „vilá-

gít”. Fénye egyre erősebb, hiszen az itt tanuló verbitákon keresztül a világ minden tájára eljut az evangélium világhossza. Jelenleg negyvenkilenc országban több mint háromszáz olyan indonéz misszionárius szolgál, akik Ledaleroiban tanultak.

Hetvenöt év rövid idő az emberiség történelmében, de hosszú időszak egy intézmény életében. A sok siker mellett természetesen rengeteg nehézséget és kihívást tapasztalt már a szeminárium. Különösen az utóbbi években Ledalero is ránehezednek a globális pénzügyi válság okozta gondok. Az ottani előjárók sok erőfeszítést tettek a megoldás érdekében (például a szemináriumhoz tartozó ipari és mezőgazdasági egységek fejlesztése), de a pénzügyi problémák még nem múltak el. Ezért a legapróbb támogatás is sokat jelent a szeminárium számára.

Bár Európában is sok nehézséget látunk a katolikus egyház életében, elég csak a papok számának csökkenésére gondolunk, a ledaleroi szeminárium az egész világegyház számára reményt ad ma is.

Ghie Marcell svd

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.”

(Freinademetz Szent József)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi, misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak

együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre:

Wolowicz Ádám svd atya, Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

• 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.

• e-mail: hivatas@verbita.hu

„Nagyon boldog nővér vagyok”

Harmati Margitra emlékezünk

Margit nővér 2012. december 8-án hajnalban elköltözött körünkből. Mi, a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek éppen azon napon készülünk hálaadó szentmisével lezárni a rend ausztriai jelenlétének centenáriumi ünnepségsorozatát, mikor a mi jó Margit nővérünk földi zarándokútjának utolsó lépéseit tette. Idős kora ellenére halála sokunk számára hirtelen és váratlan volt. Azt tartottuk róla, hogy „fürgé, mint a gyík”, és még az égi hazába költözés során is hű maradt ehhez a tempóhoz.

Harmati Eszter, Margit nővér, nagy magyar volt. Négyen voltak testvérek, de a legfiatalabb, egy fiú, kisgyermekként meghalt. Édesapja a MÁV-nál dolgozott. Margit nővér tisztán emlékezett arra, hogy négyéves volt, amikor először apácát látott. Ettől kezdve arról álmódzott, hogy egyszer ő is szerzetesnő lesz. Később szülei is beszélgetett erről, ők azonban hevesen tiltakoztak egy ilyen életpálya ellen. De Eszter idővel elszánta magát, hogy elfogadja Isten hívását, és megvalósítja tervét. Ez akkor a politikai viszonyok

miatt Magyarországon lehetetlen volt, így Ausztriában lépett be a rendbe. Csak huszonnégy év múltán láthatta ismét édesapját, aki a találkozásukkor ezt mondta: „Már látom, hogy a gyermekeim közül te voltál a legokosabb, és most te vagy a legboldogabb”. Az édesanyja ekkor már nem élt.

A Szent Koloman-rendházban kapta meg Margit nővér a képzést a missziós szerzetesi életre. Első fogadalmá után egy évig a rend wöllersdorfi óvodájában dolgozott, majd az Amerikai Egyesült Államokba küldték továbbképzésre. Törékeny alkata miatt az előjárók nem tanácsolták, hogy tengeren túli misszióba menjen, hanem visszaküldték Ausztriába. Örökfogadalmá után kinevezést kapott a laupheimi Szentháromság-kolostor adminisztrációs irodájába, ahol évtizedeken keresztül dolgozott. Sokszor járt el hivatalos ügyekben a hatóságoknál, és az is a munkája része volt, hogy segítse, kísérelje a külföldi vendégeket. Szabadidejében gyógynövényekkel foglalkozott, és a gyógynövényes szekrénye, amelyet létrehozott, mindenki számára nyitva állt.

2002-ben áttelepedett Bécsből Stockerauba, a Szent Koloman-rendházba, ahol különféle feladatokat látott el. Előrehaladt évei ellenére is sokszor utazott Magyarországra, hogy jelen legyen és segítsen a missziós napokon vagy az ifjúsági táborokban. Egyik alkalommal egy fiatal így bátorította: „Olyan aranyos vagy. Semmit sem számít, hogy már idős vagy.”

Vágya, hogy tengerentúli misszióban szolgáljon, soha sem valósult meg. De tudta: „Ha a belső láng ég, az az egész világot bevilágítja” (Mahatma Gandhi).

Margit nővér nagy imaapostol, buzgó missziós nővér, barátságos és segítőkész rendtársnő volt, aki idős korában is élénk, jókedvű és tetterre kész maradt.

Adja meg neki az Úr, hogy örökkön örökké énekelhessen kegyelméről!

Szentlélek Szolgálói
Missziós Nővérek

Isten arra hívott meg minket, hogy az ő szeretetének szolgálói legyünk.

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ negyvenhét országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

Címünk: Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek
• 1223 Budapest, Völgy u. 9.
• E-MAIL: budapest.ssps@gmail.com

Félelem nélkül kell hirdetni az örömhírt

Beszélgetés Hurgoi Sándor diakónussal

A hit évében közösségben és egyénileg is keressük a lelki megújulás, az Istennel való kapcsolat elmélyítésének lehetőségeit. Hurgoi Sándor verbita diakónussal a hit sokszínűségéről, a bizalomról és arról beszélgettünk, ő hogyan kapta meg a hit ajándékát.

– A hitéletem a gyerekkoromban kezdődött; édesanyámmal és három testvéremmel együtt a nagyszüleimnél éltem. Tulajdonképpen ők neveltek fel, és az életünk a templom körül forgott. Úgy érzem, a hitet a nagymamámtól kaptam, aki mindig imádkozott. Bármit tett, azt Istenbe vetett hittel tette. Megmaradt bennem, hogy például amikor főzte a tojást, tudta, hogy mire elmond egy tized rózsafüzért, addigra az éppen olyanra fő, amelyet mi szeretünk. A gyerekkoromból azt az életre szóló példát hoztam, hogy bármit teszünk, kérjük Isten segítségét, és ha hiszünk benne, akkor sikerrel járunk.

– *Létezik a hagyományon alapuló hit, amikor valaki eljár a templomba, de mindez a mindennapi életére igazából nem hat. És létezik a személyes hit, amely az egyén valódi válasza Isten szeretetére. Mikor érezted meg, hogy megszületett benned a személyes hit?*

– Tizennégy éves koromig otthon éltem, akkor mentem a gyulafehérvári kissemináriumba tanulni, és ott

Többek között azért döntöttem a szerzetesség mellett, mert szeretném, ha az emberek felismernék: hinni, bízni elsősorban Istenben lehet, és biztos vagyok abban, hogy benne nem csalódunk.

jött egy változás, ami megkérdőjelezte a hitemet. A líceumban a tanárok elsősorban papok voltak. Sokszor voltak „igazságtalanok” velünk, nem úgy osztályoztak, ahogy megérdemeltük volna, és ezért kissé megtántorodott a hitem. Nem éreztem, hogy ez az a hit lenne, amit otthonról hoztam, amit édesanyámtól, nagyanymtól, az otthoni plébánosomtól láttam. Csalódott voltam.

– *Elvesztetted azt az egyszerűséget...*

– Igen. A bizalom kérdése kezdett foglalkoztatni. Rájöttem, hogy a hit és a bizalom nagyon szorosan kapcsolódik egymáshoz. Otthon megvolt mindkettő, a kissemináriumban, bár a hit megmaradt, a bizalom egyre jobban csökkent.

– *Bizalom az emberek vagy Isten iránt?*

– Az emberek iránt. Persze kértem a jó Istent, hogy segítsen; viszont néha úgy kértem, hogy kételkedtem abban, hogy tényleg változni fog valami. Emlékszem, volt egy nagyon jó tanárom, akit nagyon szerettem, és

akit a mai napig kedvelek. És egyszer tényleg igazságtalanul osztályozott. Nagyon csalódtam benne, és többé nem hittem annyira neki. Azt gondoltam: hogy lehet egy pap ennyire igazságtalan. És bár Istenben nem csalódtam, feltettem a kérdést, milyen is az Isten? Ha ezt engedi, akkor ő nem az, akit én gyerekkoromban elképzeltem: aki szeret, akiben bízni lehet. Majd elgondolkodtam azon is, milyen az istenképem. Rájöttem, hogy az istenkép mindenkinél más. A nagymamámtól kaptam egyfajta istenképet, ettől a tanártól pedig egy másfajta.

– *Hogyan történt, hogy az életedet mégis fel akartad ajánlani Istennek, akiről ilyen eltérő képet mutattak neked?*

– Mindezen gondolkodva, illetve sok ima és elmélkedés után rájöttem: Istenben nem szabad kételkedni. Mindig hittem Istenben, őt tettem az első helyre, bármilyen nehéz is volt. És többek között azért döntöttem a szerzetesség mellett, mert szeretném, ha az emberek felismernék: hinni, bízni elsősorban Istenben lehet, és biztos vagyok abban, hogy benne nem csalódunk. Emberekben is lehet hinni, lehet bízni, de ők mégis csak emberek... Néha csalódást okoznak, de Isten nem.

– *A missziós szerzetesi életedben voltak olyan események, amelyek hatással voltak a hited alakulására?*

– Amikor két éves gyakorlatra kimentem Brazíliába, nagy változások történtek bennem. Ráébredtem, Isten az emberek által tevékenykedik, és tulajdonképpen nem is én dolgozom, hanem Isten az, aki eszközként használ engem. Nem rabszolgaság ez, a szabad beleegyezéssel használ, hogy rajtam keresztül megszólíthassa az embereket, mások is megismerjék a hit üzenetét.

– Történt olyan dolog a missziós munkád során, ami esetleg zavart okozott a hitéletedben?

– Hat hónapja Braziliában voltam, és eljött egy pillanat, amikor már nem szerettem volna ott maradni. Úgy éreztem, hogy az a hit, amivel ott találkoztam, nem is felel meg a hitünknek, mondhatjuk úgy, hogy „szektás” hitnek tűnt.

– Ott összekapcsolódik az istenhit a babonával?

– Van benne babona is, de sokkal inkább arról van szó, hogy ott nagyon szabadon élik és értelmezik a hitet – könnyen birtokukba veszik, de könnyen el is veszítik azt. A latin-amerikai ember, bármilyen vallású is legyen (keresztény vagy hagyományos törzsi), hisz valami-

lyen magasabb rendű lényben. Isten náluk nemcsak egy fogalom, hanem hozzátartozik a hétköznapi élethez. Például bármit csinálnak, hozzáteszik: „ha Isten is akarja...” Bevonják őt a mindennapi dolgaikba. A brazil emberek sokkal szabadabban, bátrabban merik vállalni, mint mi, európaiak azt, hogy van Isten, és hogy hisznek benne.

A mi hitünk ugyanis a legtöbbször nem saját tapasztalaton, élményen alapuló hit, hanem hagyomány. Örököljük a nagyszülőktől, a szülőktől, esetleg mástól, hogy van Isten, ám sokan nem foglalkoznak igazán ezzel a vannel. És ha jön egy nagy probléma az életükben, nem tudnak Istenre hagyatkozni, hinni, mert nem is az ő hitük az igazán.

– Nem szeretted volna Braziliában maradni. Mi változtatta meg ezt?

– Mondják, hogy a brazilok szentimentális nép, tehát ők „érik” Istent. Az európaiak – nem csak a magyarok – inkább tudni akarják, hogy van Isten. Az egyik: érez, tapasztal; a másik: bizonyít, értelemmel felfog. És számomra a tapasztalat mindennek a kiindulópontja. Amit megtapasztaltam, az az enyém. Természetesen ebben is vannak határok, nem kell és nem is lehet mindent megtapasztalni. Ám hogy Istenben hinni tudjak, előbb meg kellett tapasztalnom a jószágát, gondviselő szeretetét. Hozzám a brazil hitfelfogás valójában közelebb áll, mint az itthoni.

– Tehát ez az élmény végeredményben pozitívan hatott rád, és ma inkább a szíveddel tudod érzékelni Istent...

– Sokan, főleg fiatalok kérdezik tőlem: miért vagytok ti, akik már jártatok afrikai, ázsiai, dél-amerikai országokban misszióban, mások, mint azok a papok, szerzetesek, akik nem? Az a fajta hit és Istenbe vetett bizalom, amit mi ott messze kaptunk, vonzó az európai ember számára. Mert ebben a hitben és bizalomban nincs félelem. Az ember szabadon mer közeledni a másikkal, szabadon meri vállalni és megosztani Istent, nem fél attól, hogy a másik mit gondol, hogy csalódás lesz belőle. Ez a

lényeg: bátran, félelem nélkül kell beszélni Istenről, hirdetni az örömhírt.

– Mit szeretnél átadni másoknak a hit évében személyes és misszionáriusi tapasztalatodból?

– Van egy mottó, amit sokszor hallani: ha sikeres akarsz lenni, érts ahhoz, amit csinálsz, szeresd, amit csinálsz, és higgy abban, amit csinálsz! Előfordul azonban, hogy olyan dolgot kell tennünk, amihez nem értünk, sőt nem is értjük igazán, és nem szeretjük. Nagyon fontos tudatosítanunk, hogy nem kell mindenhez érteni, és nem kell mindent szeretni, ám hinni kell abban, hogy amit csinálunk, azt Isten kívánja, és ha valóban ez az akarata, ő cselekszik általunk.

Burbela Gergely SVD

Az egyház az otthonom

Tanúságtétel egy lelki gyógyulásról

Az otthon számomra egy meleg hely, ahová örömmel térek haza, ahol szeretet vesz körül, ahol mindig tárt karokkal várnak.

Kisgyermekként engem is megreszteltek, ám a nagymamám volt az, aki igazából megtanított imádkozni. Ő szeretettel volt irántam mindig úgy, hogy közben nem feledkezett meg a felelősségéről, a következetességről, nem kényeztetett el. Nyolc évesen kezdtem hittanra járni, szüleimnek hála. Amikor megkérdezték tőlem, szeretnék-e első-áldozó lenni, valójában

nem tudtam, mi az, de emlékszem, hogy nagyon szerettem volna, valami nagyon vonzott. Ráadásul mindenhez kapcsolódott valami ünnepség. De később észrevettem, hogy valami nincs rendben. Sok társam nem keresztényi módon viselkedett velem. Otthon sem éreztem jól magam, és kamaszként tudattalanul is menekültem otthonról, olyan helyeket kerestem, ahol meghallgattak, megértettek, ahol fontosnak éreztem magam. Sajnos szüleim nem tudták megfelelő módon kezelni ezt, és rengeteg veszekedés, sérülés született ebből. Mígnem egy napon megértettem: a kereszténység lényege a szeretet. Sajnos ehelyett rengeteg teológiai tételt tanultam mind az elsőáldozás, mind a bértámas előtt, melyek fontosak ugyan, de csak akkor válnak hasznunkra, ha a szeretet megéléséhez nyújtanak mankót számunkra.

Az első olyan pozitív emlék, amely gyökeresen megváltoztatta az életemet és az egyházzal addig kialakult képeimet, egy vasárnapi lelki naphoz kötődik, amely Vácott, a székesegyházban volt. *Damian Stayne*, a Cor et Lumen Christi karizmatikus közösség alapítója

jött el Angliából, és csak annyit tudtam, hogy egy-egy ilyen alkalmon rengeteg ember gyógyul meg különféle betegségekből. Rövidlátó lévén a szemüveget szerettem volna letenni, de ez nem történt meg. Néhány nappal később jöttem rá, hogy ott lelki, belső gyógyulást kaptam. Ott még nem értettem, miért sírtam végig szinte az egész napot, aminek eredményeként úgy éreztem, hogy a nap végére több kilóval könnyebb lettem. Ekkor huszonnyolc éves voltam. Ezután kezdtem el érezni, hogy az egyház az otthonom.

Az ezt követő héten Törökbálintra hívtattam édesanyámat a nagynénjével, ahol *Regina Collins* nővér tartott a közösségével egy hasonló gyógyító lelki napot. Már fel voltam készülve arra, mi történhet – és Jézus újabb sebemet gyógyította be. Ekkor elindultam egy úton, ami azóta is tart. Sorra jöttek a kegyelmi ajándékok az életemben. Nem volt mindig könnyű, sokszor úgy éreztem, a poklot járom meg, de azt gondolom, megérte, és hálás lehetek azért a Jóistennek, hogy mindezt a

nehézséget megengedte nekem, mert e nélkül nem tudtam volna formálódni.

Közben olyan helyekre is eljutottam, mint a verbiták missziósháza, a baráti találkozók, amelyeken sok mosolygós és hiteles szerzetesre találtam vagy az ifjúsági világmisziósok találkozóit. Sokat kaptam a budai ferencesek „félnyolcas” és a jezsuiták „nyolcas” ifjúsági miséjén is, ahol valóban megtapasztalhattam Krisztus szeretetét. Rengeteg barátta találtam, és sok mindent megértettem, miért is történt az életemben. Gyakran nem akarjuk észrevenni, pedig mennyit tanulhatnánk mindannyian, ha mindenben a jót és Istent keresnénk.

Ma már nemcsak keresem az otthonot az egyházban és a környezetemben, hanem próbálom azt tudatosan megteremteni mások számára is, ami nem könnyű, de nagyon hálás feladat. Ezt a jót kívánom mindannyiatoknak!

Winter Sándor

Misszió Rómában

Emlékek a taizéi találkozóról

Az ifjúsági világmissziósok százfős csoportjával részt vettem az év végi taizéi találkozón Rómában. Megtapasztaltam, hogy a világmisszió életre kelt. A buszon egy zarándoktársunk az imáinkat kérte gyógyulásáért. Ahogy személyesen fohászkoztam érte, eszembe jutott Jézus feltámadásának elbeszélése, amelyet indulásunk előtt felolvastunk az evangéliumból a verbiták kápolnájában. Jézus legyőzte a halált, tehát a fiatal férfi betegsége fölött is győzedelmeskedhet. A gyógyulás máris elkezdődött, mert felvállalta az állapotát.

A találkozó második napján közösen imádkoztunk a pápával a Szent Péter téren. Nagy tömegbe keveredtünk, de közelebb szeretnénk volna kerülni az emelvényhez, ahol a hangosítás is jobb volt. Azonban kordon állta utunkat, rendőrökkel. Zarándoktársam egy rést mutatott a kordonon, amely alatt átférhettünk. Sikerült átmásznunk, így jobban részt vehettünk az imádságban. Rájöttem: Jézus gyakran kis réseken át vezet minket az élet járhatatlannak tűnő útján.

A Rómában töltött egy hét alatt összebarátkoztam egy tanzániai zarándokkal. Az egyik nap a buszmegállóban megkérdeztem tőle, hogyan tud eligazodni a térképen egy teljesen idegen városban. Azt felelte, nehéz, de nem lehetetlen. Tudtam, hogy azért nem lehetetlen neki, mert a gondviselő Istenre bízta magát, aki vezeti őt Róma göröngyös útjain. Egy másik napon bekerültünk egy kis csoportba a vendéglátó plébánián, és az imádságról beszélgettünk. A beszélgetés végén ő feltett egy kérdést, amelyre nem várt

választ, ám gondolkodásra készítette: vajon mennyit imádkozunk magunkért, és mennyit másokért? Aznap reggel éppen ő olvasta fel az evangéliumi részt, amelyben az apostolok kérik Jézust, tanítsa meg őket imádkozni.

Az utolsó esti imán Nigériáért könyörögtünk, azokért, akik az afrikai országban a különböző vallások között az egységet keresik. Eszembe jutott itthon maradt nigériai barátom, aki éppen a vallási megosztottság áldozata, ezért menedéjkjogot kért nálunk, és fogdában várta, hogy dönt-

senek az ügyében. Mielőtt Rómába utaztam, megígértem, hogy imádkozom érte. Akkor még nem gondoltam, hogy harmincöt ezer fiatallal együtt fogok a hazájáért könyörögni. Mire hazaértem, változott a törvény: menedéjkjogot kérők nem lehetnek börtönben. Isten válaszolt az imádságomra. A nigériai férfi kiszabadult a sorstársaival együtt. Velük folytatom a bizalom zarándokútját Budapesten. Arra bátorítom őket, amit a taizéi találkozó első napján a magyarok fogadásán mondott nekünk a magyar szerzetes testvér: legyetek nyitottak! Tudtam, hogy Isten gondoskodott rólunk Rómában. Róluk sem fog megfeledkezni.

Láng Edit

Mária óvó tekintete kíséri imáinkat

A missziós Madonna Egerben

Januárban az egri televízió *Hit-Vallás* című magazinműsorának szerkesztője, *Somogyi Kinga* készített riportot az imaközösségről, és bemutatta az Isteni Ige Társaságát is.

A plébániánkon működő más imaközösségekkel is együtt szoktunk imádkozni, illetve a szentségimádásokon is részt veszünk. Ilyen közös imádság volt január 18-án, *Szent Margit* emléknapján a hazáért. Minden évben február 2-ától a lourdes-i Mária tiszteletére kilencedet mondunk. Nagyböjtben péntekenként keresztutat végzünk. Októberben pedig kijelölt napja van imaközösségünknek a rózsafüzér imádkozására a szentmise előtt. Eze-

ken az alkalmakon még több emberhez eljuthat a missziós Madonna híre.

Csizmadia István plébános atya valóban gondoskodó lelkipásztorként segíti az imaközösségeket. Évente összehívja a vezetőket megbeszélésre, és kérhetjük a segítségét, ahogyan ő is a miénket, ha szükséges.

Mária karján szent Fiával mindig arra figyelmeztet, hogy Jézust köves-sük. *Janssen Szent Arnold* szavai is erre biztatnak: „Jézus Krisztust, a testté lett Isteni Igét mint legfőbb példaképünket akarjuk imádni, szeretni és követni. Mert ő nekünk az Út, az Igazság és az Élet.”

Bóta Györgyné

Imaközösségünkben kilencen mentünk tavaly októberben a Világmiszió Országos Ünnepe. Különös örömmel készültünk, hiszen elhozhattuk a vándor missziós Madonnát. A szentmise befejezésekor *Bosák Nándor* püspök adta át a Mária-szobrot, a következő szavakkal: „Hozzon áldást minden családban és közösségben Mária, ahová vándorútján eljut. Kísérje ezt az utat öröm és boldogság! Oltalmazza szeretetével mindannyiukat!”

Csodás ajándékot kaptunk a hit évének kezdetén, és azóta Mária óvó tekintete kíséri imáinkat. A hit kapcsolat Istennel, de embertársainkkal is. Ezeket a kötelekeket erősíti a Madonna jelenléte, illetve a *Missziós imakönyv*, amelyet a szoborral együtt kaptunk meg. Más közösségekből is érdeklődtek az Indonéziából érkezett Mária-szobor és a missziós imádságok iránt. Ezért jött el egyik imaóránkra például a Szent Mónika-közösség egy tagja. Azok közül is sokan szeretnék vendégül látni a Szűzanya szobrát, akik az imaközösség tagjainak otthonaiban találkoztak vele.

A Madonna jelenléte felszítja bennünk a vágyat az Istenanya segítségé iránt. Novemberben vendégül láthatuk *Burbela Gergely* atyát, aki nagyszerű imaórát vezetett. Ezúton is köszönjük a szép tanítást!

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházaikat, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLASAN KÖSZÖNI** a verbita

Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

• tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205 • e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

„Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Jn 2,5

ZARÁNDOKLAT a hit évében

A VERBITA MISSZIÓSOK SZERVEZÉSÉBEN

2013. április 10-14.

Költségek:

Útiköltség, szállás, étkezés:

40.000 Ft/fő

Családoknak (legalább 2 fő a családból):

38 000 Ft/fő

Gyerekek, diákok (18 éve alatt):

38 000 Ft/fő

Tervezett útvonal:

Budapest – Czestochowa –

Wadowice – Krakko –

Oswiecim – Wieliczka –

Kalwaria Zeb. – Budapest

Az ár tartalmazza

a belépőjegyek

árát is.

Jelentkezés: Burbela Gergely svp

e-mail: verbita@verbita.hu • mobil: 06-30/418-9196

Fizetés módja: személyesen vagy átutalással: Missziós Titkárság 11600006-00000000-12713314 (Erste Bank). A közlemény rovatban tüntessék fel: „Zarándoklat”!

Az indulás előtt és érkezés után szálláslehetőséget biztosítunk az azt igénylőknek a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, melynek költségeit a részvételi díj tartalmazza.

Missziós táborok

Nem félek, mert hiszek!

I. tábor: Kőszeg, július 1–6. (korhatár: 7–13 év)

Mottó: *Aki (nem) hisz, járjon utána...*

II. tábor: Kőszeg, július 15–20. (korhatár: 14–17 év)

Mottó: *Tudom, kinek hiszek...*

III. tábor: Kemence, július 29.–

augusztus 3. (korhatár: 18–30 év)

Mottó: *A hit a továbbadás révén erősödik*

Jelentkezési határidő: június 9.

Jelentkezés

és bővebb információ:

Hurgoi Sándor svp

tel.: 06-30/677-3974

e-mail: missziostabor@verbita.hu

WWW.VERBITA.HU/MISSZIOS_TABOR

A 2012. téli lapszámunk megfejtése: A hit tehát hallásból fakad, a hallás pedig Krisztus tanításából (Róm 10,17). Nyertesek: *Rauscher Zoltánné* – Balatonfüred; *Halász Bálint* – Makó; *Matók Petra* – Szentlőrinc. Gratulálunk! Aktuális rejtvényünkben XVI. Benedek pápa Porta fidei kezdetű apostoli leveléből rejtettünk el egy részletet: „... (1. és 2. rész), míg a ... (3. és 4. rész) vergődő érzelem marad”. Beküldési határidő: **április 30.**

A MEGFEJTÉS I. RÉSZÉ			Története	2. RÉSZ	Torna-ruha	Csokifajta	Megpótlás a hús	Párosan	El nagy öömmel	Sokszor a fal mellett van a ...
Női hang-nem			Rabszoba	Tette	Festék szerszám	Nevelés kezdete!	Párosan főtő!	Ébred		
Árat csökkent					Kettős betű	Együtt				
Csendes éntermek! Ez az enelet					A kiabáló fiú (név)	Csinos kiskatonna				
Korgó gyomrú	3. RÉSZ	Szemben-álló	Mg-i eszközt		Rak		Hibásan vet papírra		Heverni kezd!	
			Névmás		Volt ideje		Íme egy körész.		Keverve tőm!	
			Erős óhaj			Névelő		1004		
			Teke közepe!			Fél ökör!		Kis állat		
Leányka-név				Egymást előző m. hangzók	Ditunnag	Magára vette				
Hangtalanul hitlen!					Kiabál-e	Emlegetni kezd!				
			4. RÉSZ							
			Partdobás							
Csinos			Vétem az írást			Aranika, becézve			Nyúlfajta	
Jele: S			Következik			Etelica, becézve			Megye-székhely	
				Fekessz szó 4 betűjé!		Gyakori m. hangzó	2 egyidős testvér-e			
			Rang	Puskát használ?		Kiadó ház, angolul	Ez			
Alfa közepe!			Szerb város		Tevén megy el			Hangtalanul siess!	Szám	
			3,14		Latin köbös szó (és)				Tempus	
				Isten-dicséret						
				Sugár						
A régi TV része						Quebeci régió				